

Chương 14

Bắt Đầu Động Thủ...

Đứng ở lối vào của một siêu thị lớn, Tần Khả Tuyên đợi một lát thì nhận được một cú điện thoại, bèn bắt cóc lại chỉ định một địa điểm bảo cô đến đó.

Ồ, cái bọ bắt cóc này cũng khá cảnh giác nha. Tần Khả Tuyên đem điện thoại đi động nhét vào trong túi, nhắc chân đi đến địa điểm bọ bắt cóc chỉ định. Ngay khi sắp đến, cô đột nhiên dừng lại ở một ngã rẽ, tháo máy nghe trộm xuống ném trên mặt đất, sau đó xoay người đi trở về sau một đoạn đường, nghiêng đầu đối với bụi hoa cỏ bên cạnh nói: “Ra đây đi.”

Trong bụi hoa cỏ nhúc nhích một trận, sau đó thì nhìn thấy một cái đầu người dính đầy những mẩu cỏ lộ ra, chính là cái tên Ân Húc Đông ấy, cậu ta nháy ra gãi gãi đầu, không để ý lắm mà cười nói: “Hi hi, bị phát hiện rồi.”

“Quay về.” Tần Khả Tuyên rất hiểu rõ cái tên mới theo mình học chút da lông này có bao nhiêu phân lượng, nếu như bọ bắt cóc dọc đường theo dõi mình, chắc chắn sẽ phát hiện cái đuôi này.

Ân Húc Đông mở to hai mắt, bất mãn la hét: “Không được! Một mình em đi đến chỗ nguy hiểm như vậy, anh không yên lòng! Anh dù gì cũng là một đứa con trai, bảo vệ con gái là chuyện thiên kinh địa nghĩa (chuyện đương nhiên)!” Còn ra sức vỗ ngực thể hiện khí phách nam giới của bản thân.

Tần Khả Tuyên cũng lười nói với cậu ta, để lại một câu “Không sợ chết thì đi theo” rồi trở lại chỗ rẽ nhặt cái máy nghe trộm đó lên, cô không đeo lên nữa, tùy tiện cất vào trong túi.

Sau khi đến cái địa điểm đó, Tần Khả Tuyên lại nhận được một cú điện thoại của bọ bắt cóc nữa, lại phải đi đến một địa điểm khác. Sau khi Tần Khả Tuyên lại tiếp tục chuyển đến địa điểm đó, quyết định nếu như bọ chúng lại tiếp tục bảo cô đến chỗ khác, cô sẽ lập tức đi về không quan tâm chuyện này nữa.

Cuối cùng không có điện thoại, trực tiếp phái người đến đây, là một nam thanh niên đội mũ đeo kính mát, hần đứng ở trước mặt Tần Khả Tuyên, ước chừng so với cô cao hơn nửa cái đầu, nhìn Tần Khả Tuyên từ trên xuống dưới, hỏi: “Cô chính là Tần Khả Tuyên?” Mặc dù đã sớm nhận được thông tin, nhưng nhìn thấy một Loli vị thành niên gầy yếu thế này, hần vẫn cảm thấy rất không đáng tin.

“Phải.”

“Đi theo tôi. Còn cái tên nhóc theo cô đó cũng mời cậu ta đi cùng đi.” Hần nhếch nhếch khóe miệng nói.

Sau đó liền nhìn thấy Ân Húc Đông bị một người đàn ông cao to xô đẩy đến nơi này của bọn họ, quả nhiên đã bị phát hiện rồi, xem ra cái tổ chức bắt cóc này cũng không đơn giản.

Ân Húc Đông đỏ mặt lên lúng ta lúng túng mà vẫy vẫy tay với Tần Khả Tuyên, “Hê hê, lại gặp mặt rồi...” Đã bị Tần Khả Tuyên không chú ý đến nữa rồi.

Hai người bị đối phương áp giải lên một chiếc xe, sau đó bị ép trói tay còn bị kín mắt lại. Về sau Ân Húc Đông hỏi Tần Khả Tuyên, sao em lại đồng ý để cho bọn chúng làm như vậy thế? Theo như cậu thấy, người khác đối xử với em ấy như thế, em ấy thường đã sớm đập chết đối phương rồi. Tần Khả Tuyên mắt tròn trắng, cô đây là ủy khúc cầu toàn (vì lợi ích toàn cục mà nhượng bộ), lúc đó không phải là còn chưa tìm được Tần Bằng Trình đây thôi!

Tên thanh niên phụ trách trong coi hai người họ lại bắt đầu lục soát người của bọn họ, Tần Khả Tuyên bị bịt mắt nhưng cũng có thể chính xác mà đá hấn một cước, “Dám chạm vào tôi tốt nhất nghĩ kỹ bản thân có cái năng lực đó hay không trước.” Nghiêng người lấy cái bông tai trong túi ra, lại đem dây chuyền trên cổ kéo xuống cùng ném cho cái tên thanh niên kia, “Chỉ có những thứ này.”

Cũng không biết có phải là bị một cước đó của Tần Khả Tuyên đá làm sợ hay không, hay là thật sự tin trên người của Tần Khả Tuyên chỉ có hai thứ này, thanh niên bỏ qua Tần Khả Tuyên đi lục soát Ân Húc Đông, đương nhiên, gì cũng không tìm ra được.

Thanh niên cùng người đàn ông cao to thì thầm hai câu, người đàn ông cao to liền khởi động xe bắt đầu đến chỗ ẩn náu của bọn chúng. Giữa đường thanh niên xuống xe xử lý máy theo dõi và máy nghe trộm mà Tần Khả Tuyên chủ động nộp lên. Chiếc xe lạng lẽ mà một đường chạy.

Tần Khả Tuyên cảm thấy qua thời gian uống cạn ba bốn chung trà, xe đã dừng lại, thanh niên lấy miếng vải bịt ở trên mắt cô và Ân Húc Đông xuống, “Xuống xe.” Sau đó cùng người đàn ông cao to hai người chia ra đứng ở hai bên, áp giải cô và Ân Húc Đông đi về phía trước.

Cỏ dại xung quanh mọc cao cỡ nửa người, không nhìn thấy hộ dân cư, chỉ có một tòa nhà lâu bỏ hoang, Tần Khả Tuyên hơi hí hí mắt lại, xem ra tòa nhà bỏ hoang này chính là hang ổ của bọn này, tiếp tục căn cứ vào tốc độ xe chạy cùng với thời gian, lại loại trừ thời gian bọn chúng vì làm lẫn lộn tai mắt vòng quanh ở trong nội thành, nơi này có lẽ cách trung tâm thành phố một đoạn rất xa, thay vì đợi chờ những tên cảnh sát trông được không dùng được đó có thể tìm đến đây giải quyết sạch bọn chúng, còn không bằng tự mình đáng tin cậy hơn.

Cô nhìn nhìn lại Ân Húc Đông bên cạnh cùng cô ở vào chung một tình cảnh, Ân Húc Đông cảm giác được Tần Khả Tuyên đang nhìn cậu ta, muốn an ủi mà đối với cô cười cười, thế là cố gắng kéo cơ mặt cứng đờ của khuôn mặt trung ra

một vẻ mặt tươi cười so với khóc còn khó coi hơn, Tần Khả Tuyên chửi thầm trong lòng một tiếng, cái thứ cản trở!

Hai người bị thanh niên cùng người đàn ông cao to nửa đẩy nửa lôi đưa đến trong một tòa nhà lâu rách rách nát nát đó, hai người đàn ông che mặt đứng chặn ở cầu thang, Tần Khả Tuyên đoán bọn chúng là phụ trách canh gác. Thanh niên cùng người đàn ông cao to và hai người kia gật gật đầu với nhau, sau đó bước lên giẫm vào bậc thang cốt cốt kết kết bất cứ lúc nào cũng có thể sẽ đứt gãy, được làm từ những miếng sắt lên lầu hai, đi vào liền nhìn thấy một đồng người tùm nãm tùm ba hoặc ngồi hoặc đứng, nghe được có người tiến vào, đều nhao nhao nhìn qua, tầm mắt rất nhanh thì đã tập trung vào trên người của Tần Khả Tuyên.

Đã quen với việc ẩn núp trong bóng tối chờ đợi thời cơ tốt nhất để ra tay, từ trước đến nay chỉ có cô theo dõi nhất cử nhất động của người khác, lúc này lại bị một đám người trong phòng cùng nhau nhìn chăm chăm, loại cảm giác này thực sự khiến cô cảm thấy đặc biệt không thoải mái.

Thanh niên mở miệng hỏi: “Long ca đâu?”

“Ở bên trong, mày dẫn bọn chúng vào trong đi.” Một người trong đó trả lời.

Tần Khả Tuyên nghe được bên trong phòng truyền đến giọng nói của một người phụ nữ “Tiện chúng! Nhìn tao không đánh chết mày! Khóc đi! Kêu người mẹ giẻ rách đó của mày tới cứu mày đi! ...”, không khỏi khẽ nhếch môi một cái, giọng nói này...

Thanh niên đẩy bọn họ xoay vào mặt tường, đi vào bên trong, Tần Khả Tuyên nhanh chóng mà quét nhìn toàn bộ căn phòng một cái, quả nhiên phát hiện người phụ nữ đó đứng ở góc - Ôn Mỹ Hà, đứa bé cuộn tròn dưới chân bà ta đứng là Tần Bằng Trình không sai rồi. Ôn Mỹ Hà nhắc chân giẫm lên trên người Tần Bằng Trình, bộ mặt dữ tợn mà vừa mắng vừa đá lên hai chân, bị đá đau, Tần Bằng Trình nhịn không được nức nở thành tiếng.

Còn chưa chết, Tần Khả Tuyên phán đoán hoàn tất.

Thanh niên đối với một người trong đó ngồi ở trên đồ gia dụng duy nhất trong phòng - người đàn ông hút thuốc trên sofa nói: “Long ca, em mang con bé này đến rồi.”

Người đàn ông đó nhả ra một vòng khói, dừng dung mà đưa mí mắt nhìn sang, ngón tay kẹp điếu thuốc đưa vào miệng hít một hơi nữa mới đem thuốc ném trên mặt đất giẫm tắt, trầm thấp hỏi: “Không phải nói chỉ có một nha đầu phiến tử (bé gái tinh nghịch, đôi khi đáng yêu) thôi sao? Sao lại thêm một đứa nữa?”

Thanh niên trả lời: “Bọn em phát hiện tên nhóc này đang theo sau, sợ thả nó đi rồi sẽ tiết lộ hành tung của chúng ta nên mang nó tới luôn.”

“Bọn mày cũng quá không cẩn thận rồi. Đầu To, dẫn nó đi đi.” Long ca tùy ý phất tay một cái.

Tần Khả Tuyên nghĩ cũng biết cái gọi là dẫn đi là có ý gì, lần đi này Ân Húc Đông không chết cũng phải tàn phế. Mặc dù cô cũng không quan tâm cậu ta có thể sẽ chết hay không, nhưng cô sống thích ứng trên cái thế giới này vẫn còn phải cần cậu ta giúp chút việc, dù sao trước mắt cô vẫn chưa tìm được ứng cử viên thích hợp hơn cậu ta. Tổng kết lại mà nói, cậu ta không được chết đi khi cô còn cần cậu ta.

“Khoan đã.” Tần Khả Tuyên đi tới trước mặt Ân Húc Đông ngăn người đàn ông muốn dẫn cậu ta đi lại, đối với Long ca nói: “Người mấy người muốn tìm là tôi, để cho hai người họ đi.” Căn cứ vào điều kiện lúc đầu bọn họ đưa ra cần phải dùng cô để đổi Tần Bằng Trình, thì cô đã biết được sự việc cũng không chỉ vèn vèn là muốn đòi tiền chuộc đơn giản như vậy. Lại liên hệ đến bản thân ở cái địa phương xa lạ này một cái, từng đánh qua tổng cộng chỉ có hai băng đảng, cô cũng đã hiểu được mục đích khác của bọn bắt cóc trước mắt này rồi.

Ôn Mỹ Hà đi tới dùng ánh mắt chán ghét lườm Tần Khả Tuyên một cái, rồi tức giận mà đối với Long ca nói: “Này, tôi dùng tiền mướn mấy người giết chết tên tiện chủng này, anh không thể thả nó đi!”

Long ca nhàn nhạt trả lời: “Việc này tôi tự nhiên sẽ biết phải làm gì, tôi nhận tiền của bà đương nhiên sẽ thay bà làm việc.” Tiện đà chỉ vào Tần Khả Tuyên hỏi: “Đây thế nhưng là con gái bà, bà định làm thế nào?” Thật ra thì dù cho Ôn Mỹ Hà muốn cứu Tần Khả Tuyên cũng đã không thể rồi, bởi vì cái vụ làm ăn này vốn chính là hướng về phía Tần Khả Tuyên mới nhận. Nếu như không phải là Tần Khả Tuyên, bọn chúng cũng sẽ không làm việc này, rước lấy tiếng xấu không nói, rước lấy bọn cớm còn phiền toái hơn.

“Hừ! Tôi mới không có cái loại con gái lòng lang dạ sói đó! Mấy người cứ tha hồ muốn thế nào thì như thế đó.” Ôn Mỹ Hà nhổ nước bọt trên mặt đất, cô con gái này dám giúp đỡ cái người đàn bà đê tiện đó đánh mình ngất xỉu, còn muốn đến để làm gì?!

Ân Húc Đông vừa nghe, đã nổi nóng, còn đang kinh ngạc khi nhìn thấy Ôn Mỹ Hà liền phản ứng trở lại, nhảy đến trước mặt của Tần Khả Tuyên che chở, cô gắng bỏ qua cảm giác sợ hãi trong lòng của bản thân, run rẩy quát: “Mấy, mấy người muốn thế nào? Đánh con gái và trẻ em còn, còn gì là nam tử hán đại trượng phu, muốn đánh muốn đập đến đập một mình tôi nè! Hãy thả họ đi!”

Tần Khả Tuyên nhìn cái lưng non nớt đang đứng thẳng ở trước mũi cô, so với toàn bộ đàn ông trong phòng rõ ràng nhỏ hơn một phần thậm chí là hai phần, rất có chút bất đắc dĩ mà thâm thở dài một hơi, muốn chết sớm cũng đừng che ở trước mặt cô a!

Long ca chế nhạo cười ra tiếng, hai tay đan vào nhau ở trước ngực, đem hai chân gác ở trên một cái rương gỗ trước mặt hắn, vẻ mặt khinh thường nói: “Mày cho là mày là ai? Ba đứa mày ai cũng đừng nghĩ bọn tao sẽ thả đi.”

Ân Húc Đông lập tức nghẹn, kích động đến quên mất sợ hãi, nổi trận lôi đình, “Tên khốn! Ông gạt chúng tôi!”

Long ca thờ ơ mà duỗi duỗi tay, bày ra dáng vẻ rất bất đắc dĩ, dùng giọng nói cực kỳ đáng tiếc nói: “Muốn trách thì trách những chú cảnh sát đó quá ngốc, không ngờ lại thực sự đem người đưa tới ấy đi!”

Tần Khả Tuyên đối với Ân Húc Đông nhẹ giọng nói: “Nghe đây, chờ một lát cậu cái gì cũng đừng quan tâm, đi cướp Tần Bằng Trình vào trong tay.”

“Ồ?” Ân Húc Đông đơ đơ, tay bị người dùng dây thừng trói sau lưng làm sao cướp a?

“Bọn bây đang nói nhỏ cái gì thế?!” Thanh niên đứng gần bọn họ hùng hùng hổ hổ mà đi tới.

Tần Khả Tuyên nhanh chóng giãy tay một cái, hai tay giống như trở nên có pháp thuật xoẹt cái đã từ trong dây thừng rút ra, cô đương nhiên không biết pháp thuật thậm chí nghe đều chưa từng nghe qua, cô chỉ là dùng một mảnh nhỏ, bọn chúng đem dây thừng buộc chặt thế nào cũng có thể giãy thoát.

Cô không có vội mà đi đối phó những tên đó, mà là thò tay vào trong quần áo, lấy con dao nhỏ buộc ở hông ra, một dao đem dây thừng trên tay Ân Húc Đông cắt đứt, “Qua bên Tần Bằng Trình.”

“Long ca! Bọn chúng cởi trói rồi!” Thanh niên thất kinh kêu lên.

Tần Khả Tuyên nhanh chóng nhắc chân đạp một cái, thanh niên liền ôm bụng ngã vào trên vách tường phía sau, rên rỉ từ vách tường trượt xuống trên mặt đất. Tần Khả Tuyên chậm chậm mà quay đầu qua, đôi mắt u tối phóng ra ánh sáng lạnh bức người.